

ການກ້າວເຂົ້າສູ່ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ

ເສັ້ນທາງກ້າວໄປສູ່ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ

ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ບໍ່ແມ່ນຈຸດໝາຍປາຍທາງ ທີ່ພວກເຮົາຈະເດີນທາງໄປເຖິງໄດ້, ແຕ່ມັນເປັນການ ເດີນທາງທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ ເຊິ່ງພວກເຮົາກຳລັງເລີ່ມຕົ້ນ ປະຕິບັດ. ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບການເດີນທາງໄປສູ່ຈຸດໝາຍ ອື່ນໆ, ການກ້າວໄປສູ່ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ແມ່ນມີຫລາຍໄລຍະ: ໄລຍະການກະກຽມເສັ້ນທາງ, ໄລຍະການຕັດສິນໃຈວ່າຈະເບິ່ງປ້າຍເຕືອນໄພໃດແດ່, ໄລຍະການເດີນທາງ ແລະ ການວັດແທກໄລຍະທາງ ຕະຫລອດທາງ.

ການປ່ຽນແປງທາງດ້ານນະໂຍບາຍ, ລະບຽບ ການ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ

ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແບບເດີມໄດ້ທຳ ລາຍຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ສ້າງບັນຫາ ຄວາມບໍ່ເທົ່າທຽບມັກ ໃນສັງຄົມ. ມີພຽງແຕ່ ການ ປ່ຽນແປງຫຼັກການພື້ນຖານ ຂອງການປົກຄອງ ແລະ ຜ່ານການປະຕິຮູບການຈັດຕັ້ງເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ ຄວາມເປັນມະນຸດສາມາດກະກຽມ ກ້າວຂຶ້ນສູ່ການ ພັດທະນາແບບຍືນຍົງ, ມີຄວາມສົມດູນ, ອັນມີຄວາມ ໝາຍທາງດ້ານພັດທະນາໄດ້.

ບາດກ້າວທຳອິດ ຈະລວມເອົາການປັບປ່ຽນ ນະໂຍ ບາຍລະດັບຊາດ ແລະ ສາກົນ ໃຫ້ພິຈາລະນາຄຸນຄ່າ ທັງໝົດ ຂອງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ໃຫ້ສາ ມາດເຂົ້າໃຈວ່າຊັບພະຍາກອນດັ່ງກ່າວ ປຽບ ເໝືອນກັບ ເປັນຕົ້ນທຶນສຳຫຼັບການລົງທຶນ ທີ່ຈຳເປັນ ຕ້ອງມີຄວາມຫມັ້ນຄົງ ຫຼາຍກວ່າກ່ອນ ດັ່ງທີ່ເຂົ້າໃຈ ກັນຢູ່ໃນປະຈຸບັນວ່າ ມັນເປັນລາຍຮັບ ທີ່ສາມາດໃຊ້

ຈ່າຍໄດ້ຕາມລຳພັງໃຈ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ນຳມາເຊິ່ງ ການຕີລາຄາຊັບພະຍາກອນທີ່ມີຄວາມເປັນຈິງເພີ່ມ ຂຶ້ນ, ຕົວຢ່າງ, ຂອງພະລັງງານ, ການຂົນສົ່ງ, ນໍ້າ, ປ່າໄມ້, ການປະມົງ, ທີ່ດິນ, ສິ່ງບໍ່ສາມາດທົດແທນ ຄົນໄດ້ ແລະ ການປະຖິ້ມສິ່ງເສດເຫຼືອ ເພື່ອໃຫ້ມີ ສິ່ງກະຕຸກຊຸກຍູ້ ເຂົ້າໃນການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນ ໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ.

ໂຄງການພັດທະນາຂະໜາດໃຫຍ່ ສ່ວນ ຫລາຍນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນ ເຊິ່ງຈະໝົດສິ້ນໄປ ຫລື ຈະສົ່ງຜົນກະທົບອັນຮ້າຍແຮງ ໃນຫລາຍໆປີ ໃນອະ ນາຄົດ. ດັ່ງນັ້ນ, ມູນຄ່າຕົວຈິງ ຂອງຊັບພະຍາກອນ ດັ່ງກ່າວ ແລະ ມູນຄ່າຊົດເຊີຍ ຕໍ່ປະຊາຊົນ ຜູ້ທີ່ ມີການດຳລົງຊີວິດ ຖືກທຳລາຍ ໂດຍໂຄງການດັ່ງ ກ່າວ ຈະຕ້ອງໄດ້ຖືກຮັບຜິດຊອບທັງໝົດຕັ້ງແຕ່ຫົວທີ່ ແທນທີ່ຈະ ເມີນເສີຍ ຫລື ປ່ອຍໃຫ້ຜ່ານໄປ ຕໍ່ຜູ້ບໍ່ໄດ້ ມີຜົນປະໂຫຍດ ຫລື ຄົນຮຸ່ນຕໍ່ໄປ ເໝືອນດັ່ງທີ່ກຳລັງ ທຳກັນຢູ່ໃນປະຈຸບັນ.

ນະໂຍບາຍເພື່ອການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກ ຍາກ

ດັ່ງທີ່ໄດ້ໃຫ້ຂໍ້ສັງເກດ ໃນບົດຮຽນກ່ອນ ກ່ຽວ ກັບຫຼັກການພັດທະນາແບບຍືນຍົງແລ້ວວ່າ ໃນເມື່ອ ໃດຫາກບໍ່ໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງຈາກຜົນປະໂຫຍດທີ່ໄດ້ຮັບ ຈາກການພັດທະນາ, ຈະມີຄວາມກົດດັນຕໍ່ຊັບພະຍາ ກອນທຳມະຊາດທີ່ເຫຼືອຢູ່ໄປຕະຫຼອດ ໃນຂະນະທີ່ ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກກຳລັງຕໍ່ສູ້ເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດ ຂອງເຂົາ ເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ລັດຖະບານ ຕ້ອງໄດ້ສ້າງນະໂຍບາຍ ທີ່ກຳນົດໃຫ້ມີການປົກສາຫາລື ກັບພາກສ່ວນກ່ຽວ ຂ້ອງ ຫລືພາກສ່ວນທີ່ມີຄວາມສົນໃຈ, ໂດຍສະເພາະ ຜູ້ທຸກຍາກ, ປະຊາຊົນພື້ນເມືອງ ແລະ ບຸກຄົນ ຫລື

ກຸ່ມຄົນທີ່ບໍ່ອບບາງ ເພື່ອຮັບປະກັນການຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບ ການອະນຸມັດການພັດທະນາ ແລະ ການແບ່ງປັນ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ ຂອງການພັດທະນາ ຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ.

ຍ້ອນຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ທຸກ ຍາກເກືອບທັງໝົດ ຂຶ້ນຢູ່ກັບຊັບພະຍາກອນທ້ອງຖິ່ນ, ອັນມີຄວາມໝາຍວ່າ ການຢູ່ລອດນີ້ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການ ປົກປັກຮັກສາ ແລະ ຮັບປະກັນການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາ ກອນຂອງເຂົາເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ຕາມປົກກະຕິ, ຜູ້ທີ່ທຸກ ຍາກກວ່າໃນສັງຄົມ ມັກຈະຕ້ອງໄດ້ດຳລົງຊີວິດໃນພື້ນ ທີ່ໆໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ຈາກການປ່ອຍສິ່ງເສດເຫຼືອ ອຸດສາຫະກຳ ຕໍ່ອາກາດ, ນ້ຳ ແລະ ດິນ. ພວກເຂົາ ເຫຼົ່ານີ້ ກໍຄວນໄດ້ຮັບນະໂຍບາຍ ແລະ ກົດລະບຽບ ເຊິ່ງປົກປ້ອງສິດທິຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອການດຳລົງຊີວິດ ຢູ່ໃນສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ດີ ແລະ ປົກປ້ອງຈາກຄວາມເປີຂ ເປື້ອນ.

ຕາມປົກກະຕິ, ປະຊາຊົນທີ່ທຸກຍາກ ມັກຈະ ຖືກຈຳກັດໃຫ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທີ່ດິນ ທີ່ບໍ່ເປັນທີ່ເພິ່ງປາຖະ ຫນາ ຂອງຜູ້ທີ່ມີຊັບພະຍາກອນທາງດ້ານການເງິນ ຫລາຍກວ່າ. ພື້ນທີ່ດັ່ງກ່າວ ລວມເອົາທັງ ເຂດນ້ຳ ຖ້ວມ, ພູເຂົາທີ່ມີຄວາມອບບາງ ຕໍ່ດິນຍຸບ ແລະ ໄພນ້ຳຖ້ວມ ແລະ ພື້ນທີ່ອຸດສາຫະກຳ ທີ່ໄດ້ຮັບການ ປ່ອຍສິ່ງເສດເຫຼືອ ຫລື ການປ່ອຍທາດອາຍໂດຍບັງ ເອີນ. ຜົນທີ່ຕາມມາກໍຄື, ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ ໄດ້ຮັບຜົນກະ ທົບຫລາຍກວ່າຫມູ່ ເມື່ອເກີດມີໄພທຳມະຊາດ. ດັ່ງ ນັ້ນ, ນະໂຍບາຍ ແມ່ນສິ່ງຈຳເປັນ ເພື່ອຮັບປະກັນ ໃຫ້ຜູ້ທີ່ຍົກຍ້າຍ ໄດ້ຮັບການພື້ນຟູບ້ານເຮືອນ ແລະ ທີ່ດິນຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ໂດຍຄຳນິຍາມແລ້ວ, ຜູ້ທີ່ທຸກຍາກຈະມີຊັບ ສິມບັດ ທີ່ດິນເອງເປັນເຈົ້າຂອງ ໜ້ອຍຫລື ບໍ່ມີດ້ວຍ ຊຳໄປ. ຜົນທີ່ອອກມາກໍຄື, ເຂົາເຈົ້າຈະມີແຮງຈູງ ໃຈຕໍ່ກ່າວປະຊາຊົນ ຜູ້ທີ່ມີກຳມະສິດທີ່ດິນ ໃນການ ປົກປ້ອງ, ປົກປັກຮັກສາ ແລະ ໃຫ້ການສຶກສາກ່ຽວ ກັບດິນ ຕາມທິດທາງຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແຕ່ພື້ນທີ່ທີ່ທຸກ

ຄົນສາມາດນຳໃຊ້ ແຕ່ບໍ່ເປັນກຳມະສິດຂອງໃຜ ສ່ວນ ໃຫຍ່ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດ ໄລຍະສັ້ນຫລາຍ ກວ່າ ຄວາມຍືນຍົງໃນໄລຍະຍາວ. ເຫດຜົນກໍຄື ຜູ້ທີ່ ພະຍາຍາມ ປົກປັກຮັກສາຊັບພະຍາກອນ ຈະຖືກເອົາ ປຽບໂດຍຜູ້ອື່ນ ທີ່ພະຍາຍາມເກັບກູ້ອັນໃດກໍແລ້ວແຕ່ ທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ກ່ອນ ທີ່ຈະປະລະພື້ນທີ່. ຫລັກການນີ້ເປັນທີ່ຮູ້ດີໃນນາມ “ໂສກນາຕະກຳ ຂອງຊັບສິນສ່ວນລວມ” - ທີ່ດິນ ທີ່ ຕົກເປັນຂອງສ່ວນລວມ ຈະບໍ່ມີໃຜຮັບຜິບຊອບ ຈົນ ກວ່າ ການຄຸ້ມຄອງຊຸມຊົນ ຈະມີການສ້າງຕັ້ງ. ຫຼັກ ການດັ່ງກ່າວນີ້ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ ໃນກໍລະນີສຶກສາ ກ່ຽວກັບການປະມົງໃນຫນອງ ບຶງທົມ (Boeung Thom) ແລະ ການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ນ້ຳຖ້ວມແບບມີ ສ່ວນຮ່ວມຂອງປະຊາຊົນ ໃນແຂວງສຽງມຽນ, ປະ ເທດກຳປູເຈັງ ແລະ ໃນການປະມົງໃນອ່າງນ້ຳຖືງ ໃນ ສ ປ ປ ລາວ.

ຜູ້ທຸກຍາກ ຕ້ອງໄດ້ຮັບ ສິດທິທາງດ້ານຊັບ ສິນຕາມກົດຫມາຍ ເພື່ອເປັນການກະຕຸ້ນ ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ ປັບປຸງ ແລະ ຮັກສາຄຸນຄ່າຂອງດິນ. ການປ່ຽນ ແປງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ ດິນຕົກເປັນກຳມະສິດຂອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິ ບັດ ແຜນງານການລົງທຶນຮ່ວມກັນ ແລະ ຄຸ້ມຄອງ ຮ່ວມກັນ ກັບລັດຖະບານ, ອົງການຊ່ວຍເຫລືອຕ່າງໆ ແລະ ນັກພັດທະນາອື່ນໆ.

ການແນະນຳເຕັກໂນໂລຊີ ຂະຫນາດ ເຫມາະສົມ ມາໃຊ້ໃນໂຄງການຂະຫນາດໃຫຍ່ ສາ ມາດມີຜົນປະໂຫຍດໂດຍກົງ ແລະ ໃນທັນທີທັນໃດ ຕໍ່ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ສາມາດຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກ ຍາກໄດ້. ການໃຫ້ເງິນກູ້ຂະຫນາດນ້ອຍ ສຳລັບການ ເລີ່ມຕົ້ນທຸລະກິດຂະຫນາດຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນ ໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ມີຜົນດີ ແລະ ຜົນກຳໄລມາ ສູ່ ປະຊາຊົນທ້ອງຖິ່ນ ຫລາຍກວ່າ ການພັດທະນາ ກະສິກຳ ແລະ ອຸດສາຫະກຳ ຂະຫນາດໃຫຍ່ ເຊິ່ງຜູ້ ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ສ່ວນໃຫຍ່ ແມ່ນຍົກຍ້າຍອອກ

ຈາກສະຖານທີ່ ທີ່ມີຜົນກະທົບ. ການນຳໃຊ້ ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ເໝາະສົມ ແມ່ນເປັນອົງປະກອບອັນສຳຄັນຂອງສູນສຶກສາການພັດທະນາຂອງມະຫາກະສັດຈາກກໍຣະນີສຶກສາ ໃນປະເທດໄທ ແລະ ເປັນອົງປະກອບຂອງກໍຣະນີສຶກສາ ກ່ຽວກັບການປ້ອງກັນຕະຝັ່ງເຈື່ອນ ທີ່ກຳແພງນະຄອນວຽງຈັນ ໃນ ສ ປ ປ ລາວ.

ເຖິງວ່າ ຈະມີການຕິດຕັ້ງຂະໜາດໃຫຍ່ ເຊັ່ນ ເຂື່ອນ ກໍອາດຈະມີປະສິດທິພາບສູງກວ່າ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ-ຜົນຕອບແທນຫລາຍກວ່າ ແລະ ມີຜົນກະທົບສິ່ງແວດລ້ອມໜ້ອຍກວ່າ ໃນເມື່ອກໍ່ສ້າງ ໃນຂະໜາດທີ່ເໝາະສົມ ຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງທ້ອງຖິ່ນ ຖ້າທຽບໃສ່ ການສ້າງໃນຂະໜາດເປັນສູນກາງແຈກຈ່າຍໄພຟ້າຂະໜາດໃຫຍ່ ທີ່ ຂຶ້ນກັບການຂາຍໄພຟ້າໄປຕ່າງປະເທດ ເພື່ອເຫດຜົນຂອງການຄົງຢູ່.

ຍ້ອນວ່າ ປະຊາຊົນ ເປັນໃຈກາງຂອງການພັດທະນາ ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ມີການເຂົ້າຮ່ວມຂອງພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ຢູ່ໃນຖານະເທົ່າທຽມກັນ ໃນການຕັດສິນບັນຫາ. ອຳນາດ ໃນການ ການຕັດສິນບັນຫາ ຕ້ອງກະຈາຍໃຫ້ຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ຈາກຜົນຂອງການຕັດສິນໃຈ ຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ. ທັງນີ້ ກໍເພາະວ່າ ນະໂຍບາຍ ແລະ ການວາງແຜນ ທີ່ມີຄວາມໂປ່ງໃສ, ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ມີການເຂົ້າຮ່ວມຂອງທຸກໆ ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ສາມາດນຳພາໄປສູ່ການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ທ້າທາຍ ຂອງການພັດທະນາໃນໄລຍະຍາວໄດ້ດີກວ່າການສ້າງນະໂຍບາຍ ທີ່ລຶກລັບໂດຍອຳນາດທີ່ບໍ່ມີການປຶກສາຫາລື. ຕົວຢ່າງຂອງການເຂົ້າຮ່ວມຂອງພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ແມ່ນໄດ້ບັນຈຸໄວ້ ໃນກໍຣະນີສຶກສາຕ່າງໆ ຂອງການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ນ້ຳຖ້ວມໂດຍປະຊາຊົນ ທີ່ແຂວງ ສຽງ ອຽບ ແລະ ກໍຣະນີສຶກສາໂຄງການຄຸ້ມຄອງດິນທາມແບບປະສົມປະສານ ຂອງບຶງທິມ, ທັງສອງກໍຣະນີສຶກສາ ແມ່ນຢູ່ໃນປະເທດ ກຳປູເຈັຍ.

ວາລະກອງປະຊຸມ 21 ແລະ ຫລາຍໆການລິເລີ່ມຂອງສະຫະປະຊາຊາດ, ທະນາຄານໂລກ, ທະນາຄານພັດທະນາອາຊີ ໄດ້ເນັ້ນໃຫ້ເຫັນ ຄວາມສຳຄັນຂອງການຮັບຮູ້ສະພາບ ແລະ ບົດບາດຜູ້ຍິງ ໃນຖານະເປັນຜູ້ຮ່ວມງານ ໃນການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ. ຜູ້ຍິງ ເປັນຕົວແທນປະຊາຊົນຜູ້ທຸກຍາກ ໃນສັດສ່ວນສູງ ໃນສ່ວນໃຫຍ່ຂອງສັງຄົມ ແຕ່ສິດທິຂອງເຂົາເຈົ້າໂດຍທົ່ວໄປ ແມ່ນມີຢູ່ຢ່າງຈຳກັດ. ການປະຕິບັດ ກັບຜູ້ຍິງ ແບບເທົ່າທຽມກັນ ແມ່ນຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການພື້ນຖານອີກອັນໜຶ່ງ ສຳລັບການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ.

ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ທາງດ້ານລະບຽບການ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ

ລະບຽບກົດໝາຍ ເພື່ອຮັບປະກັນ ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ຕ້ອງສ້າງຂຶ້ນ ບົນຫລັກການ ແລະ ນະໂຍບາຍທີ່ເໝາະສົມ ດັ່ງທີ່ໄດ້ສະຫລຸບ ໃນພາກທີ່ຜ່ານມາ ຂອງບົດຮຽນນີ້. ໂດຍປະເພນີ, ຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ລະບຽບກົດໝາຍຕ່າງໆທີ່ພົວພັນກັບຊັບພະຍາກອນ ໄດ້ວາງໄວ້ແບບແຍກກັນ ໃນຂະແໜງການຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ຂະແໜງການປ່າໄມ້, ການປະມົງ, ກະສິກຳ, ສັດປ່າ, ອຸດສາຫະກຳ, ການນຳໃຊ້ນ້ຳ, ການນຳໃຊ້ດິນ, ບໍ່ແຮ່, ພະລັງງານ, ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນ ກັບຂະແໜງການເສດຖະກິດ ແລະ ການເງິນ. ໂດຍປົກກະຕິ, ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການບໍລິຫານ ແຕ່ລະຊັບພະຍາກອນ ແມ່ນໄດ້ແບ່ງແຍກອອກຈາກກັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີການຊຳຊ້ອນກັນ ໃນຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ມີຊ່ອງວ່າງໃນປົກຄຸມ, ມີການແຂ່ງຂັນກັນ ແລະ ການຊຳຊ້ອນກັນ ລະຫວ່າງຂະແໜງການລັດຖະບານ.

ສຳລັບວິທີການປະສົມປະສານ ທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ ໃນການສົ່ງເສີມໃຫ້ເກີດມີການພັດທະນາແບບຍືນຍົງນັ້ນ, ມັນມີຄວາມຈຳເປັນ ຕ້ອງໄດ້ປັບ

ປຸງ ລະບຽບການຂະແໜງການ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ຮັບຜິດຊອບເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ ແລະພ້ອມກັນ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ຕິດຕາມກວດ ໃຫ້ມີຄວາມ ສອດຄ່ອງກັນ. ໃນນີ້, ຜູ້ສ້າງກົດໝາຍຈຳເປັນຕ້ອງ ພິຈາລະນາ ລະບົບນິເວດ, ແຫລ່ງນໍ້າ, ອ່າງນໍ້າ, ການ ພົວພັນ ແລະ ການເພິ່ງພາອາໄສ ລະຫວ່າງຂະແໜງ ການຊັບພະຍາກອນຕ່າງໆ. ຕົວຢ່າງ, ໃນການນຳພາ ເພື່ອກ້າວໄປສູ່ການນຳໃຊ້ທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ການປົກ ປັກຮັກສາ ຊັບພະຍາກອນຕ່າງໆ, ລະບຽບການກ່ຽວ ກັບປ່າໄມ້ຕ້ອງໄດ້ຄຳນຶງເຖິງທ່າອ່ຽງຂອງຜົນກະທົບ ຂອງການຕັດໄມ້ ຕໍ່ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນນໍ້າ ເຊັ່ນ ການປະມົງ, ຄຸນະພາບນໍ້າ ແລະ ການນຳໃຊ້ ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ.

ການຂະຫຍາຍການປະສົມປະສານລະບຽບ ການແຫ່ງຊາດ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ແມ່ນພາລະບົດບາດ ຂອງອົງການຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ຄະນະກຳມາທິການແມ່ນໍ້າ ຂອງ ໃນການວາງແຜນຊຶ່ງເຂດ ຂ້າມຜ່ານຊາຍແດນ ປະເທດ ເພື່ອຮັບປະກັນ ເຮັດໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດຂອງ ປະເທດລຽບຕາມແຄມແມ່ນໍ້າຂອງ ໄດ້ຮັບການປ້ອງ ກັນ (ລາຍລະອຽດ ເບິ່ງບົດຮຽນທີ 8).

ສິ່ງທ້າທາຍອັນໃຫຍ່ໜຶ່ງໃນການພັດທະນາຂີ້ກຳ ນິດ ແລະ ກົດໝາຍຕ່າງໆ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາຊັບ ພະຍາກອນທຳມະຊາດນີ້ແມ່ນການຮັບປະກັນເຮັດໃຫ້ ກົດໝາຍດັ່ງກ່າວ ຖືກບັງຄັບໃຊ້ຢ່າງສະຫມ່ຳສະ ເຫມີ, ມີຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ຍຸດຕິທຳ. ຖ້າພຽງແຕ່ ຂຽນລົງໃນໜ້າເຈ້ງແມ່ນເປັນເລື່ອງງ່າຍ ແຕ່ເປັນການ ຍາກ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ໂດຍສະເພາະ ໃນສະ ພາບການຂາດເຂີນຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ແລະງົບ ປະມານ. ບາງຫລັກການພື້ນຖານ ມີດັ່ງນີ້:

- ບ່ອນທີ່ມີຊັບພະຍາກອນທີ່ທົດແທນໄດ້ ເຊັ່ນ ຕົ້ນ ໄມ້, ພືດອື່ນໆ, ປາ, ສັດປ່າ ກຳລັງຖືກນຳໃຊ້ໃນ ພື້ນທີ່ໃດໜຶ່ງ, ອັດຮາໃນການນຳໃຊ້ ບໍ່ຄວນເກີນ ຂອບເຂດ ຂອງອັດຮາການທົດແທນ ໃນພື້ນທີ່

ທີ່ຄຸ້ມຄອງ ເຊັ່ນດຽວກັນບໍ່ໃຫ້ລະບົບນິເວດ ຕົກຢູ່ ໃນອັນຕະລາຍ.

- ຜູ້ສ້າງມົນລະພິດ ແລະ ຜູ້ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນ ທຳມະຊາດ ຕ້ອງເປັນຜູ້ຈ່າຍຢ່າງເຕັມສ່ວນ ຕໍ່ ຜົນກະທົບສິ່ງແວດລ້ອມ ລວມທັງຜົນກະທົບຕໍ່ສຸ ຂະພາບ ແລະ ການສູນເສັງການນຳໃຊ້ຊັບພະ ຍາກອນທັງໝົດ.

ການຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ ຫລັກການດັ່ງກ່າວທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ຈະເປັນໄປຄຽງຄູ່ ກັນກັບການເພີ່ມຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການປົກປັກຮັກ ສາຊັບພະຍາກອນ ສຳລັບຄົນຮຸ່ນຕໍ່ໄປ. ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ ກ່ອນອື່ນໝົດ ສຳຫຼັບການຕິດຕາມກວດກາທີ່ມີປະສິດ ທິຜົນ ແມ່ນຄວາມຊັດເຈນຂອງການສຳຫລວດ ຂໍ້ມູນ ພື້ນຖານ, ຂໍ້ມູນປະຊາກອນ ແລະ ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຊະ ນິດພັນອື່ນໆ, ແຕ່ມັນກໍເປັນພາລະທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ ໃນພາ ວະການຂາດແຄນບຸກຄະລາກອນ ແລະງົບປະມານ. ສ່ວນບັນຫາກ່ຽວກັບການບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍ ແມ່ນ ໄດ້ພິຈາລະນາ ໃນກໍຣະນີສຶກສາ ການປະມົງໃນອ່າງ ນໍ້າຈຶ່ງມ ໃນ ສ ປ ປ ລາວ.

ຈະຕັດສິນໃຈເບິ່ງປ້າຍເຕືອນອັນໃດ?

ນັກເດີນທາງ, ໃນເວລາເດີນທາງ ຈະຂຶ້ນກັບ ປ້າຍຊີ້ບອກ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເດີນທາງໄປຕາມ ທິດທາງ ທີ່ຖືກຕ້ອງ. ວິທີການຕໍ່ໄປນີ້ ສາມາດຊ່ວຍ ແນະນຳວິທີການການເດີນທາງ ໄປສູ່ການພັດທະນາ ແບບຍືນຍົງໄດ້.

ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມແບບ ຍຸດທະສາດ

ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມແບບຍຸດ ທະສາດ (SEA) ແມ່ນຂະບວນການ ເຊິ່ງກຳລັງຖືກ ແນະນຳເຂົ້າມາໃຊ້ເທື່ອລະກ້າວ ໃນບາງປະເທດ ເພື່ອ

ປະເມີນຜົນກະທົບ ຂອງນະໂຍບາຍ ແລະ ລະບຽບ ການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ. ຫົວຂໍ້ນີ້ຈະໄດ້ນຳມາ ສຶກສາລະອຽດ ໃນວິຊາ H. ໃນທີ່ນີ້ຈະສະເໜີໃຫ້ຮູ້ ວ່າ SEA ແມ່ນຄວາມຕັ້ງໃຈອັນໜຶ່ງ ທີ່ຢາກຈະ ຈັດລຳດັບບູລິມະສິດຂອງສິ່ງແວດລ້ອມ ໃຫ້ມີຄວາມ

ແລະ ສັງຄົມທີ່ຈະຕາມມາ ອາດມີຄວາມສຳຄັນກວ່າ ຜົນຮັບທີ່ຈະໄດ້ຈາກນະໂຍບາຍ ແນໃສ່ສິ່ງເສີມການ ພັດທະນາໄຟຟ້ານຳຕົກ. ໃນຖານະນີ້, SEA ສາມາດ ຊ່ວຍ ກຳນົດວ່າຈະສາມາດເອົາຊະນະ 3 ຢ່າງພ້ອມ ກັນໄດ້ຄືແນວໃດ ເຊັ່ນ: ທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ຄວາມ

ການປະເມີນສິ່ງແວດລ້ອມທາງດ້ານຍຸດທະສາດ (SEA)

ການຕີລາຄາຜົນກະທົບທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມແບບເປັນລະບົບ ອັນມີຜົນມາຈາກນະໂຍບາຍ, ລະບຽບ ການ ແລະ ແຜນງານທີ່ສະເໜີ.

ການປະເມີນຜົນກະທົບແບບສະສົມຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ (CEA)

ການກຳນົດ ແລະຕີລາຄາ ຜົນກະທົບແບບຍືດເຍື້ອຍາວນານ ແລະ ມີປະຕິກິລິຍາຊຶ່ງກັນແລະກັນ ຂອງ ກິດຈະກຳຂອງມະນຸດ ທີ່ມີຕໍ່ທັງໝົດຂອງລະບົບນິເວດຕະຫຼອດເວລາໃດໜຶ່ງ.

ເທົ່າທຽມ ກັບບູລິມະສິດທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ການ ເງິນ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ ໃນເມື່ອດຳເນີນການສຶກສາ ຜົນທີ່ຈະຕາມມາຈາກນະໂຍບາຍ ແລະ ລະບຽບການ ລະດັບຊາດ ແລະ ລະດັບພູມິພາກ. ໃນທຳນອງນີ້ SEA ແມ່ນເປັນການທົບທວນຜົນກະທົບທີ່ອາດຈະ ເກີດຂຶ້ນຈາກ ນະໂຍບາຍ, ລະບຽບການ, ແຜນງານ, ແຜນການພັດທະນາ ໃນລະດັບພູມິພາກ ເພື່ອຕີລາ ຄາວ່າ ຍຸດທະສາດທີ່ສະເໜີນັ້ນ ມີຄວາມເໝາະສົມ ໃນການຮັບປະກັນການພັດທະນາ ແບບຍືນຍົງຫຼືບໍ່.

SEA ຈະສະໜອງລະບົບການເຕືອນໄພແຕ່ຫົວ ທີ່ ກ່ຽວກັບທ່າແຮງຂອງຜົນກະທົບແບບບໍ່ຄາດຄິດ ຊຶ່ງ ອາດມີຕົ້ນເຫດມາຈາກ ນະໂຍບາຍ ຫລື ລະບຽບ ການ. ການດຳເນີນ SEA ທີ່ດີ ສາມາດສະຫລຸບດ້ານ ເດັ່ນໆ ຂອງການພັດທະນາ ທີ່ອາດໄດ້ຮັບບູລິມະ ສິດໃນການເອົາໃຈໃສ່ ເຊັ່ນ: ທ່າແຮງຂອງການເພີ່ມ ການແຊກແຊງນຳເຄັມ ເຂົ້າໃນສາມຫລ່ຽມນຳຂອງ ແລະ ບໍ່ມີປະລິມານນຳພຽງພໍ ເພື່ອລ່ຽງການປະມົງ ໃນຕົງເລສາຍ ຖ້າຫາກການໄຫລຂອງນຳຖືກກີດຂວາງ ດ້ວຍເຂື່ອນ ໃນທາງພາກເໜືອຂອງແມ່ນ້ຳຕອນເທິງ ຂອງ ອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ. ຜົນກະທົບທາງດ້ານເສດຖະກິດ

ຕ້ອງການທາງສັງຄົມ, ລະບົບນິເວດ ແລະ ສິ່ງແວດ ລ້ອມ.

ຈຸດເນັ້ນໜັກໃນ SEA ກໍ່ຕ່າງຫຍັງກັນກັບ ຈຸດ ໜັກຂອງການສຶກສາຜົນກະທົບທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແບບອື່ນໆ ຄື ການປ້ອງກັນພຶດໄພ. ຂະບວນການ ນີ້ຍັງສາມາດຊ່ວຍ ປະສົມປະສານ ແລະ ປະສານ ນະໂຍບາຍການພັດທະນາ ໃນບັນດາປະເທດລຽບ ຕາມແຄມນ້ຳຂອງ ເພື່ອຮັບປະກັນເຮັດໃຫ້ ແຜນງານ ການລິເລີ່ມ ຂອງແຕ່ລະປະເທດ ມີຜົນປະໂຫຍດ ຮ່ວມກັນ. ໃນລັກສະນະນີ້, SEA ສາມາດຢູ່ເໜືອ ເຂດແດນລະດັບຊາດ, ລະດັບລັດຖະບານ ແລະ ເຂດແດນຂອງຂະແໜງການ ເພື່ອເລັ່ງໃສ່ສິ່ງທີ່ດີ ໃນເວລາກຳນົດບູລິມະສິດ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດ ສຳຫຼັບ ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ.

ການປະເມີນຜົນກະທົບແບບສະສົມ

ໃນທຳມະຊາດ, ບໍ່ມີການດຳເນີນການ ຫລື ຜົນ ກະທົບໃດໆ ເກີດຂຶ້ນ ຢ່າງແຍກຕົວ ຈາກການດຳ ເນີນການ ແລະ ຜົນກະທົບອື່ນໆ. ລະບົບນິເວດ,

ມະນຸດ, ເສດຖະກິດ ແລະ ລະບົບການເມືອງ ແມ່ນມີການພົວພັນກັນ ແລະ ເພິ່ງພາອາໃສເຊິ່ງກັນແລະກັນ. ໃນເມື່ອການພັດທະນາໃດໜຶ່ງ ເກີດຂຶ້ນ ໃນພາກສ່ວນໃດໜຶ່ງຂອງອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ, ຜົນກະທົບຂອງມັນ ອາດແຜ່ລາມອອກໄປທົ່ວອ່າງນ້ຳ. ການປະເມີນຜົນກະທົບແບບສະສົມ (CEA) ແມ່ນຂະບວນການໜຶ່ງ ນຳໃຊ້ເພື່ອປະເມີນ ຜົນກະທົບໃນຮູບແບບຂອງຕິດພັນ, ຊີວະສະສົມ, ຮ່ວມມືກັນ ແລະ ຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ຂອງການພັດທະນາໜຶ່ງ ຫລືຫລາຍກວ່າຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ໃນເວລາ ແລະ ສະຖານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. CEA ເລັ່ງໃສ່ຜົນກະທົບຮ່ວມກັນ ຈາກກິດຈະກຳສະເພາະ, ໃນຂະນະທີ່ SEA ແມ່ນກຽວຂ້ອງກັບຜົນກະທົບລວມ ກຽວກັບນະໂຍບາຍ, ລະບຽບການ ແລະ ແຜນການຂອງແຜນງານ, CEA ພະຍາຍາມສຶກສາຕົວຂອງຜົນກະທົບຂະໜາດນ້ອຍ, ກາງ ແລະ ໃຫຍ່ ທີ່ເກີດຂຶ້ນແລ້ວຊຳ້ອີກຕະຫລອດໄລຍະເວລາ ທີ່ອາດສົ່ງຜົນກະທົບສິ່ງແວດລ້ອມ ຫລືວ່າ ການປະສົມປະສານຂອງການປ່ຽນແປງໃນທາງລົບ ໃນເງື່ອນໄຂສິ່ງແວດລ້ອມ ຈະມີຜົນກະທົບຕໍ່ການທຳງານ, ການຟື້ນຟູຕົວເອງ ແລະ ສຸຂະພາບຂອງ ຂອງລະບົບນິເວດໄດ້ຄືແນວໃດ. ຜົນກະທົບສິ່ງແວດລ້ອມ ຈາກແຫລ່ງດຽວ (ຕົວຢ່າງ ໂຮງງານປຸຍ) ສາມາດກະຕວງ ແລະ ຕິດຕາມໄດ້ ດ້ວຍຄວາມແນ່ນອນພໍສົມຄວນ. ແຕ່ບາງຄັ້ງ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະຢູ່ໃນຕົວຢ່າງນີ້, ຈະບໍ່ສາມາດກວດສອບ ການປ່ຽນແປງລະດັບຕໍ່ທີ່ມີຄວາມລະອຽດໄດ້. ໃນຕົວຈິງ, ການພັດທະນາເສຖະກິດ ແລະ ອຸດສາຫະກຳ ເຊັ່ນການສ້າງໂຮງງານປຸຍ ບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ແບບໂດດດ່ຽວຈາກ ການປ່ຽນແປງອື່ນໆ, ຕົວຢ່າງ ຖ້າມີການເພີ່ມຂຶ້ນ ຂອງປະຊາກອນ, ຈະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການພັດທະນາໂຄງລ່າງໃຫມ່ (ທຶນທາງ, ການຂົນສົ່ງ, ການສ້າງເຮືອນ) ແລະ ການພັດທະນາປະເພດອື່ນໆເພີ່ມເຕີມ ໃນຮູບແບບຂອງການຜະລິດພະລັງງານ, ການຜະລິດອາຫານ, ການກໍ່ສ້າງ ແລະ ອຸດສາຫະກຳອື່ນໆ. ການພັດທະນາດັ່ງກ່າວ ອາດຈະເກີດຂຶ້ນໃນພື້ນທີ່ດຽວກັນ ຫລື ຢູ່

ໃນໄລຍະໄກກັນ. ບໍ່ວ່າມັນຈະຕັ້ງຢູ່ທີ່ໃດກໍຕາມ, ການພັດທະນາທັງໝົດລ້ວນແລ້ວແຕ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ ລະບົບນິເວດຕ່າງໆໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ ຕ້ອງມີ ຄວາມອາດສາມາດ ໃນການປ່ຽນແປງ ແລະ ການປັບຕົວເຂົ້າກັບສະພາບຕົວຈິງ ກັນທັງນັ້ນ.

ການປຶກສາຫາລືລະອຽດກຽວກັບການຕີລາຄາຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມແບບສະສົມ ຈະໄດ້ສະເໜີໃນຫລັກສູດວິຊາ G. ຈຸດປະສົງຂອງການຍົກເອົາມາເວົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ ແມ່ນເພື່ອຢາກຈະເນັ້ນໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການປະກອບສ່ວນຂອງການຕີລາຄາຜົນກະທົບແບບສະສົມເຂົ້າໃນການເຕືອນໄພ ກຽວກັບຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງການເຊື່ອມໂຊມຂອງລະບົບນິເວດ. ນອກຈາກນີ້, ການຕີລາຄາຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມແບບສະສົມ ສາມາດນຳໃຊ້ ໃນການກ່າວເຕືອນແກ້ລັດຖະບານ ແລະ ນັກທຸລະກິດຕ່າງໆ ກຽວກັບຜົນກະທົບ ຂອງການພັດທະນາທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນໃນທີ່ສະຖານທີ່ຕ່າງໆ ໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ, ອັນເປັນຜົນກະທົບທີ່ເຊິ່ງອາດຈະສົ່ງຜົນໄປຍັງຫລາຍຮ້ອຍກິໂລແມັດ ອອກຈາກແຫລ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ດ້ວຍການສ້າງຈິດສຳນຶກ ກຽວກັບທ່າແຮງຂອງຜົນກະທົບ ທີ່ມີການພົວພັນກັນ, ເຮັດໃຫ້ການຕີລາຄາຜົນກະທົບສິ່ງແວດລ້ອມແບບສະສົມ, ກໍຄືການຕີລາຄາຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມທາງແບບຍຸດທະສາດ ສາມາດຊ່ວຍໃນການສົ່ງເສີມການພັດທະນາທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ມີຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນ ໃນບັນດາປະເທດພາຄີ ໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ.

ຄວາມກ້າວໜ້າໃນການຕິດຕາມກວດກາສູ່ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ

ໃນເມື່ອມີການພັດທະນາເກີດຂຶ້ນ, ລັດຖະບານ ແລະ ສະຖາບັນການຈັດຕັ້ງລະຫວ່າງຊາດ ເຊັ່ນຄະນະກຳມາທິການແມ່ນ້ຳຂອງ ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງມີລະບົບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ລະບົບການວັດແທກ ເພື່ອຕິດຕາມກວດກາ ຜົນກະທົບທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ເພື່ອນຳພາໃຫ້ມີການດຳເນີນການປ້ອງກັນ ແລະ ແກ້

ໄຂທີ່ຖືກຕ້ອງ ໃນເມື່ອມີຄວາມຈຳເປັນ. ການຄຸ້ມຄອງ ຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມແບບປະສົມປະສານ ເປັນເຄື່ອງມືອັນໜຶ່ງ ທີ່ສາມາດຊ່ວຍໃນການ ປະຕິບັດຕາມຄວາມຮັບຜິດຊອບດັ່ງກ່າວ ແລະ ສາມາດຊ່ວຍໃນການປະສານງານ ໃຫ້ຂະແໜງການ ຕ່າງໆສາມາດປະຕິບັດຕາມພາລະບົດບາດຂອງຕົນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາເບື້ອງຕົ້ນ ໃນບົດຮຽນນີ້.

ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມແບບປະສົມປະສານ (IREM)

ລະບົບນິເວດ ບໍ່ສາມາດກຳນົດຂອບເຂດໄດ້ຕາມ ເຂດແດນຂອງແຂວງ ຫລື ຂອງຊາດໄດ້ ແລະ ມັນກໍ ບໍ່ສາມາດແບ່ງແຍກອອກເປັນສັດສ່ວນ ໃຫ້ມີ ຄວາມແທດເໝາະກັບເຂດການປົກຄອງ ແລະບໍລິ ຫານຕາມຄວາມຮັບຜິດຊອບໄດ້. ແຕ່ການຄຸ້ມຄອງ ຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແບບປະສົມປະສານ ມີຄວາມຕັ້ງໃຈຢາກຈະ ປັບປຸງລະບົບການຄຸ້ມ ຄອງຂອງມະນຸດ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບກົດເກນຂອງທຳມະ ຊາດ.

ສ່ວນລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບ ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະ ຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມແບບປະສົມປະສານ ຈະສະເໜີໄວ້ໃນ ຫຼັກສູດວິຊາ C. ແຕ່ໃນຈຸດນີ້ ຈະ ອະທິບາຍໃຫ້ຮູ້ແຕ່ ຫລັກການພື້ນຖານ ແລະ ການ ນຳໃຊ້ຕົວຈິງຂັ້ນຕົ້ນ ເພື່ອສາທິດການນຳໃຊ້ຂອງມັນ ເທົ່ານັ້ນ.

ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດ ລ້ອມ ແບບປະສົມປະສານ ເລັ່ງໃສ່ລະບົບນິເວດ ເປັນຂອບເຂດ ເພື່ອການຄຸ້ມຄອງ, ໂດຍເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ ການພົວພັນເຊິ່ງກັນແລະກັນແບບບໍ່ຄົງທີ່ ລະຫວ່າງ ສ່ວນປະກອບຕ່າງໆຂອງລະບົບນິເວດ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໃນ SEA ແລະ CEA ຈຸດເລັ່ງໃນການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາ ກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມແບບປະສົມປະສານ ແມ່ນ ເປັນການປ້ອງກັນບັນຫາ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈິ່ງໄດ້ນຳເອົາເຄື່ອງ ມືການຄຸ້ມຄອງ 3 ຢ່າງລວມໄວ້ ໃນຫລັກສູດ ກ່ຽວ ກັບການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ແລະ ການສ້າງຈິດສຳ ນຶກສິ່ງແວດລ້ອມ. ການປ້ອງກັນ ຍາມໃດກໍເປັນການ

ປະຫຍັດຫລາຍກວ່າ ການຮັກສາ ຫລື ການບຳບັດ ແລະ ກໍສາມາດຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ມະນຸດ ແລະ ສິ່ງແວດ ລ້ອມຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມທໍລະມານໄດ້.

ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດ ລ້ອມ ແບບປະສົມປະສານ ທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ແມ່ນ ສ້າງຂຶ້ນ ບົນພື້ນຖານຂໍ້ມູນພື້ນຖານ ໃນການສຳ ຫລວດສັດ ແລະ ພືດ, ການຈັດຊັ້ນຂອງຕົນ, ການນຳ ໃຊ້ທີ່ດິນ, ຄຸນະພາບນ້ຳ, ອຸທິກະສາດ, ການນຳໃຊ້ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ, ການຖິ້ມສິ່ງເສດເຫຼືອ, ປະຊາກອນ ແລະ ຂະບວນການ ການພົວພັນກັນ ລະຫວ່າງສິ່ງດັ່ງກ່າວ. ຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະແຈ້ງທີ່ສຸດກໍ ແມ່ນ ບຸກຄະລາກອນ, ແລະໂຊກດີທີ່ມັນບໍ່ຕ້ອງການ ຄວາມຊັດເຈນສູງ. ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແບບປະສົມປະສານ ມີຄວາມ ທົດຢືດໄດ້ ແລະ ດັດແກ້ໄດ້ ຕໍ່ການປ່ຽນແປງຂ່າວ ສານ. ການຄຸ້ມຄອງແມ່ນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນ ຂຶ້ນຢູ່ກັບຂໍ້ມູນ, ຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບ ລະບົບນິເວດ. ຫລັກການການປ້ອງກັນໄວ້ກ່ອນ ເປັນ ຈຸດໃຈກາງ ຂອງການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແບບປະສົມປະສານ, ການຂາດຫລັກ ຖານຈະບໍ່ມີເຫດຜົນພຽງພໍ ໃນການຢຸດສະຖິກການດຳ ເນີນງານ ຖ້າຫາກລະບົບນິເວດຫາກເກີດມີການຫລຸດ ຫນ້ອຍລົງ ຫລື ຖືກຄຸກຄາມ. ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາ ກອນ ຕ້ອງໄດ້ປັບໃຫ້ເຂົ້າກັບການປ່ຽນແປງຂອງ ຄວາມຮູ້ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາຄວາມສົມດູນ ລະຫວ່າງ ການພັດທະນາ ແລະ ຄວາມຍືນຍົງ.

ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດ ລ້ອມແບບປະສົມປະສານ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ ພວກເຮົາ ຫຍຸດຄວາມຈຳເປັນໄວ້ຊົ່ວຄາວ ເພື່ອຄວາມແນ່ນອນ ແລະ ການພິສູດ ກ່ອນການລົງມື. ສິ່ງນີ້ ແມ່ນຂຶ້ນກັບ ຫລັກການ “ການຮຽນນຳວຽກງານຕົວຈິງ” ແລະ ດັດ ແກ້ການປະຕິບັດ ໄປຕາມຜົນຈາກການຮຽນຮູ້. ຕົວ ຢ່າງ, ໃນສັດຕະວັດທີ 20, ເຊື່ອກັນວ່າ ເຂື່ອນເປັນ ແຫລ່ງພະລັງງານທີ່ໜັ້ນຄົງ ແລະ ບໍ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ ສິ່ງແວດລ້ອມ. ດັ່ງຂ່າວສານ ໄດ້ສະສົມມາ ຈົນເຖິງ ຕອນທ້າຍ ຂອງສັດຕະວັດ ກ່ຽວກັບ ຜົນກະທົບໄລ ຍະຍາວຂອງເຂື່ອນທີ່ມີ ຕໍ່ເສຖະກິດ - ສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວ ກາຍເປັນຫລັກຖານວ່າ

ໃນຫລາຍໆຕົວຢ່າງ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ຂອງການພັດທະນາ ພະລັງງານໄຟຟ້ານຳຕົກ ເພື່ອສັງຄົມ ແລະ ລະບົບນິເວດ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຜົນປະໂຫຍດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວ ນຳໄປສູ່ຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງທະນາຄານໂລກ ແລະ ທະນາຄານພັດທະນາອາຊີ ໃຫ້ຜູ້ສົ່ງເສີມການກໍ່ສ້າງ ຕ້ອງດຳເນີນການປະເມີນໂຄງການສ້າງເຂື່ອນ ໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ ໂດຍນຳໃຊ້ຫຼັກການ ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແບບປະສົມປະສານ ດັ່ງທີ່ຈະສະເໜີ ໃນບົດຮຽນທີ 6.

ຄວາມຊຳນານງານ ຂອງພະນັກງານ ໃນຫລາຍໆກິມ ໃນລັດຖະບານ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ການປະກອບສ່ວນ ຈາກອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ ແລະ ອົງການຊ່ວຍເຫລືອຕ່າງປະເທດ ຕ້ອງໄດ້ມີການປະສານງານກັນ ເພື່ອສ້າງຂໍ້ມູນເສັ້ນຖານ ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນ ວາງແຜນ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໃຫ້ແທດເຫມາະກັບກັບຍຸດທະສາດຂອງການຄຸ້ມຄອງ ຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແບບປະສົມປະສານ. ນອກນັ້ນ, ຄຳຄິດຄຳເຫັນຕ່າງໆ ທີ່ຖອດຖອນໄດ້ຈາກທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ປະຊາຊົນພື້ນເມືອງ ກໍ່ເປັນສິ່ງສຳຄັນ ໃນການຕັດສິນສັນຫາ ບົນຈິດໃຈຂອງການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແບບປະສົມປະສານ. ແລະ ວິທີທາງແກ້ໄຂຕົວຈິງ ຕ້ອງໄດ້ພັດທະນາຂຶ້ນ ໃນລະດັບພູມິພາກ. ອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ ເປັນຂົງເຂດທີ່ເໝາະສົມດີ ໃນການພັດທະນາຕາໜ່າງວຽກງານຂອງການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແບບປະສົມປະສານ ແລະ ຄະນະກຳມາທິການແມ່ນ້ຳຂອງ ແມ່ນອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ ທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດ ສຳຫຼັບປະສານ ແລະ ນຳພາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມແບບປະສົມປະສານ. ຄວາມພະຍາຍາມ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແບບປະສົມປະສານ ເພື່ອສົ່ງເສີມ ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ແລະ ຄວາມຈຳເປັນ ໃນການຍຸບເລິກເຂດແດນການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນແບບເດີມ ແມ່ນໄດ້ອະທິບາຍໃນກໍລະນີສຶກສາ ກ່ຽວກັບການປົກປັກຮັກສາເຂດຊີວະແປຣກຕວນ (Preak Toal) ໃນ ປະເທດກຳປູເຈັງ.

ສັງລວມຈຸດສຳຄັນຕົ້ນຕໍຕ່າງໆ

- ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ຕ້ອງສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຫຼັກການ ແລະ ນະໂຍບາຍທີ່ເໝາະສົມ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບເສດຖະກິດ, ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ, ການກຳນົດລາຄາ, ສິ່ງກະຕຸກຊຸກຍູ້, ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ສິດທິສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ສິດທິປະຊາຊົນ.
- ລະບຽບການ ສຳຫຼັບເອື້ອອຳນວຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ຕ້ອງຢູ່ບົນພື້ນຖານຫຼັກການ ແລະ ນະໂຍບາຍທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ເລັ່ງໃສ່ການປະສົມປະສານກົດຫມາຍຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມມີຄວາມຍຸຕິທຳ.
- ນຳໃຊ້ SEA ແລະ CEA ສາມາດຊ່ວຍ ປ້ອງກັນບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ທີ່ເກີດຈາກການພັດທະນາ ແລະ ບັນຫາສຳຄັນທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ ມີການເອົາໃຈໃສ່ ເປັນບູລິມະສິດ.
- ໃນການຂານຕອບຕໍ່ຄວາມກົດດັນຂອງການພັດທະນາ, ການຄຸ້ມຄອງ ລະບົບນິເວດ ອາດເຮັດສຳເລັດ ໂດຍການນຳໃຊ້ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແບບປະສົມປະສານ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງປະສານງານ ການປະກອບສ່ວນ ຈາກຫລາຍພາກສ່ວນ ທີ່ຊຳນານງານ ເພື່ອ ດັດແກ້ຮູບແບບຂອງການຄຸ້ມຄອງ.
- ຄວາມຕ້ອງການຊັບພະຍາກອນມະນຸດເປັນຈຳນວນມະຫາສານ ເພື່ອສຳຫຼວດເກັບກຳຂໍ້ມູນເສັ້ນຖານ ແລະ ຂໍ້ມູນອື່ນໆ ທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນສຳລັບການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແບບປະສົມປະສານ.